

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jde o souhlasná usnesení obou nižších soudů v řízení mimosporném. Dle Šu 16 cíl. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. jest dovolací rekurs přípustný jen tehdy, odporuje-li usnesení rekursního soudu zřejmě zákonu neb spisům, neb je-li zmatečné. Žádného z těchto předpokladů není, neboť napadené usnesení hoví věci i zákonu a stačí proto poukázati na správné jeho důvody, jež vývody stěžovatelky vyvráceny nebyly. Vzhledem k těmto vývodům budiž však uvedeno ještě toto: Napadené usnesení neodporuje Šu 1 zákona ze dne 14. dubna 1920, čís. 267 sb. z. a n., poněvadž ustanovení toto zakazuje jakékoliv označení, jež upomíná na státoprávní poměry zemí Československé republiky před 28. říjnem 1918, a to bez výjimky. Takovým označením jest i slovo »královský« (königlich), ať již původ jeho spadá do kterékoliv doby předpřevratové. Není také proti spisům, uvádí-li napadené usnesení, že přídomek »královské« (město) jest nepřípustný. Ministerstvo vnitra ve svém přípisu ze dne 14. srpna 1923, k němuž stěžovatelka poukazuje, prohlašuje v odstavci prvním výslovně, že také ono pokládá přídomek ten za nepřípustný ve smyslu zákona. Na tom ničeho nemění, že úřední odstranění onoho označení při jméně města N. odsunuto bylo až do vydání úředního seznamu míst, neboť pro firemní soud, pokud jde o označení spořitelny města N. v obchodním rejstříku, není odklad tento se zřetelem k Šu 3 cit. zák. nikterak závazným.

Čís. 3604.

Přípustným jest pořad práva pro nárok na náhradu škody proti obci, ježto nevrátila věci, jež jí byly odevzdány jako věci doličné, ač trestní soud k vrácení byl svolil.

(Rozh. ze dne 11. března 1924, R II 86/24.)

V trestním řízení pro přečin válečné lichvy byl žalobci zabaven sud lihu a odevzdán žalované obci do úschovy. Když byl žalobce z obžaloby sprostěn, svolil trestní soud, by sud lihu byl žalobci vydán. Ježto žalovaná obec sudu žalobci nevydala, domáhal se na žalované obci náhrady škody, tvrdě, že žalovaná již lihu nemá a že sud jest poškozen. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e uznal dle žaloby, o d v o l á c í s o u d zrušil napadený rozsudek a odmítl žalobu pro nepřípustnost pořadu práva. N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by rozhodl o odvolání ve věci samé.

D ů v o d y:

Dle Šu 1338 obč. zák. platí zásada, že nárok na náhradu škody jest uplatňovati pravidelně před řádnými soudy. Úchytky z této zásady lze

připustiti, pokud jsou odůvodněny zvláštními zákonnými předpisy. V tomto případě opírá žalobce svůj nárok o důvod, že žalovaná obec byla povinna, vrátiti mu jeho sud lihu, že však odepřela vrácení, ač byla několikrát upomínána, a, ježto žalovaná lihu již nemá a sud jest poškozen, domáhá se na obci náhrady škody dle ustanovení XXX. hlavy obč. zák. Mylným jest právní názor odvolacího soudu, že pořad práva jest tu vyloučen, poněvadž obec přijala sud lihu, o němž běží, do uschování v řízení trestním proti žalobci pro přečin válečné lichvy, z příkazu četnictva, konajíc úřad místní policie, a že nevstoupila k žalobci v poměr soukromoprávní. Neníť sporno, že trestní řízení proti žalobci skončilo sprostředkujícím rozsudkem ze dne 8. června 1922 a že usnesením ze dne 21. června 1923 bylo vysloveno, že trestní soud nemá námitek proti tomu, by nebyl žalovanou obcí vydán sud lihu žalobci. Domáhá-li se tedy žalobce na žalovanou obci náhrady škody z důvodu, že po této době nebyla již oprávněnou sud lihu mu zadržovati a že, nemajíc vůbec právního důvodu, odepřela mu požadovaný sud lihu vydati, a poněvadž sud v původním stavu vrátiti nemůže, požaduje na ní náhradu škody (§ 1323 obč. zák.) — nemůže býti pochybností, že při rozhodování o žalobním nároku, majícím tuto právní povahu, jest soudu řešiti jen otázky práva soukromého a jde tu tedy zřejmě o poměr soukromoprávní, o němž dle Šu 1 j. n. jest rozhodovati řádným soudům.

Čís. 3605.

Soud nižší, jemuž byla vyšším soudem věc vrácena, jest vázán právním názorem vyššího soudu jak co do otázek práva hmotného, tak co do otázek práva formálního. Nevyhoví-li všem poukazům vyššího soudu, jest řízení vadným.

(Rozh. ze dne 11. března 1924, Rv II 727/23.)

Žalobu o uznání nemanželského otcovství a placení výživného procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud žalobě vyhověl. Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by, doplně řízení, ji znovu rozhodl. Odvolací soud na to uznal opět dle žaloby. K dovolání žalovaného Nejvyšší soud znovu zrušil rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by řízení doplnil a znovu rozhodl.

Důvody:

Nejvyšší soud v usnesení ze dne 4. září 1923 Rv II 272/23, vydaném v této rozepři, projevil názor, že, bude-li odvolací soud opakovati důkazy, provedené v první stolici, nebude možno spokojiti se jen s opakováním těch, které byly provedeny dožádaným soudem, a pominouti jediný, bezprostředně provedený, důkaz výsledkem žalovaného jako strany. Dle Šu 511 c. ř. s. je soud, kterému věc byla vrácena, vázán právním ná-